

Слънцето погали с последните си лъчи полето и златните житни класове. Свечери се. Появява се хладен вятър. Жетварките отрязаха последните ръкоявки жито, преметнаха сърпове през рамо, запяха песни за път и тръгнаха към селото. Когато стигнаха край селските гробища, замлъкнаха изведнъж. През съборената ограда се белееха в мрачината бялите каменни кръстове над гробовете. Сред тях стърчеше малка, стара черква, отдавна запустяла. Черквичката беше каменна стара сграда, с дебели зидове, половината зарита в земята. Здрава дъбова врата се крепеше на ръждиви железни. Вратата нямаше ключалка. При силен вятър, тя се отваряше и затваряше сама. Зловещи скърцания и силни удари се разнасяха далече сред нощната тишина и смразяваха кръвта на закъснялите пътници.

От тая стара, запустяла черква странеха и млади, и стари.

А бабите разправяха, че в нея живял таласъм!.. Затова и запустяла!

Жетварите вървяха мълчешком. Изведнаж в черквичката се чу тропот. Някой удряше във вратата...

— Таласъмът! — извика Радка Цонцова, — бягайте!..

Хукнаха след нея и другите жетварки и жетвари. Застигнаха Дончо Бързака. Той идеше от воденица с колата си.

— Бягай, чичо Дончо!.. Таласъмът! — викаха жетварките една през друга, като прелитаха край него.

Дончо замушка воловете, заудря ги, подгони ги. Но те вървяха бавно. Жетварите избягаха и той остана сам край гробищата. Обърна се назад и чу из черквата грозен и страшен рев:

— Му-у-у-у!

Дончо заряза колата и воловете, па припна след жетварите.